

VÖRÖS ANNA

Vadoma szédül

1995-ben született Pécsen. Jelenleg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem pszichológia szakos hallgatója. Legutóbbi írását 2016. 4. számunkban közzöltük.

török minta, színes minta. napraforgó körhinta. most nem forog, csak a reggeli napsugarak ölelik, mintha forgatnák körbe.

aztán a körhinta elindul, valamikor délután, lendülnek a láncok meg az ülések, forognak végtelenül és sebesen, mint a gondolatok. ez a szédülés most Vadoma. a múlt napként áll a horizonton, és mindig figyel, láthatatlan szálakkal fonja őt körbe. Vadoma pedig forog, és forog vele minden, pedig a karját sem lendíti, de mégis, minden sejtje egyesével érzi a zúgást. talán Budapest is forog. nem mondja ki, nem szól róla senki.

a reggeli kávéja is forog körbe, kiskanál nélkül. cigánytáncot jár a tej a kávéval. fekete-fehér örvény, egyre mélyül és szűkül, most kinyúl érte és elkapja, magával ragadja, el innen, el innen. Vadoma inkább az asztalt nézi. az nem forog, csak a szálkák remegnek.

bizonytalanul kap ide és oda, a mindennapokat úgy rakja egymás mellé, hogy abban reménykedik, a forgásról csak ő tud. a körhinta sosem áll meg, folyamatosan fel és le hullámozza a benne ülőt. oldalra húzza, erősen, hogy az egyensúlya ne a gerinc alján, a farokcsontnál legyen, húzza balra vagy jobbra, mikor merre, annyira, hogy elhiggye, a súlypont nem benne van, nincs egyáltalán semmi, ami megtarthatná. bizonytalanul kapaszkodik a fémláncba, a tenyere izzad és fémszagú lesz, lecsúszik a láncról, hiába markolja. a körhinta most belehúzza, Vadomát is feljebb kapja, az ég háromszor olyan súlyosan nehezedik a vállára, lefelé nyomja, a forgás viszont egyre csak fölfelé viszi.

és amikor a kettő szinte összepréseli, hogy levegőt sem kap, a fák, a padok, az arcok sok kis csíkok és színek lesznek, csak a húzás marad benne, ami oldalra viszi, és a ránehezedő súly. elrepülne, mint egy angyal, de nincs hová. ebbe a forgásba van bezárva, csak a fémláncot szoríthatja értelmetlenül.

és akkor olyan lesz, mintha nem is ő forogna, nem ő szédülne és nem őt nyomná széjjel úgy, hogy mindjárt beleszakad, hanem minden ami körülötte van, az forog. a kávé, az asztal, a gondolatok, Budapest. Vadoma csak áll, mered előre, kapaszkodik magába, ha más nincsen.

török minta, kékre festett minta, Vadoma és mindenki hajából indul ki, egyetlen kis szállal, hogy az mind egymásba gabalyodjon. tekervényes, kacskaringós vonalak hálózják be az egész várost, de a vonalak belülről nézve semmik, nincs bennük semmiféle rend. de fölülről nézve, magasról, mondjuk egy körhintáról már látszanak. olyan szabályos minták, mint egy imaszőnyegen. négyzetek, rombuszok követik egymást, sormintában, emberi hajból és arcokból. és amikor a körhinta egészen magasan van, és a leggyorsabban forog, és Vadoma kinyitja a szemét és lefelé néz, akarja, hogy lásson, akkor

meglátja ezeket a szálakat. akkor látja, hogy mind össze vagyunk kötve, visszacsinálni nem lehet, nem szabad, mert minden egyes szál külön alkotja a sormintát.

de Vadoma inkább elfordítja a fejét. nem akar ilyeneket látni, és nem akar forogni, nem akarja látni a napot, és nem akarja a súlypontját érezni, a fémláncot, a húzást, a sebességet. Vadoma nem akar emlékezni, félni, nem akar szédülni. a zubogást az agyában, a zsibbadást a homlokán. a menekülést, az állandó izzadást és rohanást. a vizeket, a tengert, ahogy a só összekeveredett a fájdalommal, és felmarta a szája szélét. Vadoma nem akar többet menekülni, nem akar menekült lenni. ő megmentett akar lenni végre, aki túlélte, akinek beforrtak a szája körüli hegek. nem akarja a kínnal megtett lépéseket, az ürességet a gyomrában, és minden szervében, olyan sok ürességet sosem érzett, mint akkor.

mert az nem egyetlen, körülhatárolt mélység volt, ami köré korlátot építhetett volna. az sok száz különálló gödör, fekete örvény volt, különféle forgásokkal, különféle titkokkal, amik bármikor magukba húzhatták. nem akarja a gondolatokat, a kávé, az egymást kiegészítő hajszalakat. Vadoma meg akar végre érkezni, leülni, levenni a cipőjét, a véresre horzsolt lábaira kulcsolni a kezét, és feledni, feledni mindent, török mintát, sormintát, napraforgó körhintát.

Vadoma galaxisa

Vadoma egy mágikus gömböt tart a kezében. nagy, óriási, és sötét-kék, messziről olyan, mintha üvegből lenne. üveggolyó. közelebről és közelebből nézve viszont látszik, hogy a belseje fénysebességgel forog. körbe-körbe keringet magában mindent, amit Vadoma valaha is látott, vagy nem látott, amit nem akart és ami megtörtént vele, napok és tejútrendszerek világítanak és fekete lyukak sötétlenek a gömb alján.

a gömbből óriási energia sugárzik. körülötte Vadoma tenyere világoskéken remeg, lüktet. ez a fény úgy veszi körbe, hogy nehéz rajta átlátni, hunyorít, minden akaraterejére szüksége van ahhoz, hogy a derengésen mégis túllásson. mert ez a derengés elhajlítja maga körül a teret is, ezért belenézni majdnem lehetetlen. a gömböt tartó kezek hullámoznak, megnyúlnak majd azonnal össze is ugranak.

Vadoma tartja kezében a mágikus gömböt, és nem érti, mi lehet benne. vagy, hogy jó-e, szabad-e neki belenéznie ebbe a forgásba. hogy elbírná-e a fénysebességet, azt a félelmetes kavalkádot, ami a gömbbe van zárva. de valahogy mégis vonzza. a hüvelykujját mozditja, hogy legalább végigsimítson rajta, de rájön, hogy nem képes rá. nem tudja megmozdítani sem az ujját, sem a kezét, semmijét.

akkor úgy látszik, a gömb tere megnyúlik, és felszalad a karján, végigsugárzik rajta, a hónalja alatt megtekeredik és már a hátán folyik lefelé, most nyúlóssá válik, iszonyú nehéz, Vadoma összeroskadna, de nem tud. már retteg, vacog, a fogai egymásnak ütköznek, üvöltve dobná, hajítaná el a gömböt, a kékséget, ezt a forgatagot, ami egyszerre vonzza és taszítja, de nem képes rá. bénultan csak a tenyerére bámul, a lüktetésre ami körbeveszi, a kékségre, a forgásra, mindenre. a szeme is lüktet már, de nem tudja becsukni.

látnia kell, muszáj odanéznie. ha akarna, sem tudna mást látni, máshová nézni. az idő úgy fonódik a csuklójára, mint a mágikus gömb kék sugarai. ott, abban a gömbben, ahová mindenét bezárta, minden érzését, félelmét, ahol Vadoma van, ő van, egyedül és megismételhetetlenül, oda akar visszamenni. oda akar visszamene-külni, amitől irtózik, amit gyűlöl, ami megbénítja.

és mégis. hiába menekül el egy másik kontinensre, országba, galaxisba, tejútrendszeret gyalogolt végig, hogy elmeneküljön abból a másik univerzumból, ami csak azon dolgozik, hogy mindent szét-feszítsen, szétlökjön maga körül, fényévekre taszít egymástól min-dent végtelen sötétségben és szédülésben tartva, és mégis, és mégis. Vadoma vissza akar menni. oda tartozik. már nem tud tovább men-ni egy lépést sem. csak áll, belefagyva ebbe a mozdulatba, előre nem tud menni, de már hátra sem.

nem tartozhat sem oda, sem ehhez a másik világhoz. nem akar, és nem is tudja, hogyan lehetne. hogyan létezzon Vadoma? és egyál-talán, ki az, vagy mit jelent az: Vadoma? aki a gömbben van bezár-va, vagy aki a gömböt tartja, és még arra sem képes, hogy levegőt vegyen? most csak áll, kifeszítve, mint egy bábu.

messziről olyan, mintha nem létezne, mintha a térnek abban a pontjában egyszerűen senki sem állna. csak egy nagy, üres, fekete tér folytatása lenne. nincs mágikus gömb, nincs forgás, feketeség, Vadoma sem. ha közelebb sétálnánk, csak annyit éreznénk, hogy sokkal hidegebb van.

retteg, hogy a gömb fala egyszer csak szétrobban a forgástól, ami benne van. és tudja, hogy ő akkor is csak állna egy helyben, bénán és kimerevítve, feltartott kezekkel, nyitott tenyérrel, de akkor már csak a saját üres, sebzett bőrére meredne.